

DESOBEDIÈNCIA (I)

Immigració

CÈLIA PUCHOL

Espano. Espero que aquest tema siga el primer d'una sèrie d'articles que se centren en la desobediència civil a moltes injustícies socials.

Els darrers dies els periòdics recullen una sèrie de notícies que em motiven a escriure aquestes línies. El 10 d'agost passat un grup molt nombrós de persones van creuar a pas pla la frontera espanyola a Ceuta, i van entrar-hi a l'Estat espanyol. Unes hores més tard, la policia espanyola detenia quasi tot el grup, que tenia planejat creuar l'estret i entrar a la Península. L'11 d'agost, un dia després, també va ser detingut un grup de persones romaneses que havia entrat il·legalment a Catalunya, i van ser deportades al seu país. A més, també és coneguda l'allau de "pateres" de persones que creuen l'estret arriscant la seua vida.

A totes aquestes persones i moltes més, hom les acusa d'entrar a l'Estat espanyol per buscar-se un treball amb què no morir-se de fam. Però a través dels mitjans de comunicació açò ho coneixem amb el nom d'*immigrants il·legals*.

Però què vol dir immigrant il·legal? Segons el diccionari és una persona que s'estableix en un país, però que ve d'un altre, i que no passa per la feixuga burocràcia d'omplir un grapat de papers.

Qui no ha sigut immigrant? Anar de Les Coves a Barcelona (per exemple) per buscar un treball i quedar-se a viure és ser un immigrant a Barcelona. Exemples com aquest en trobem a patades...

Des de sempre hi ha hagut immigracions de persones i de grups que buscaven una vida millor. Grans moviments migratoris ja els tenim a la prehistòria, però més recentment en trobem al segle XVIII, a causa de la Revolució francesa; i també en els anys posteriors a la segona guerra mundial.

A l'Estat espanyol, d'altra banda, trobem grans moviments entre els anys 50 i 60. A partir d'aquests anys també hi ha hagut un gran nombre de viatges i estades a l'estranger per fer uns diners i tornar amb uns estalvis, o refer-hi la vida, per exemple a França, o a les Amèriques.

Entre els anys 1984 i 85, la immigració a l'Estat espanyol ha sigut molt important, sobretot des de països del Sud del planeta. El fet curiós és que per aquests anys el congrés va aprovar una llei d'estrangeria que pretenia regular aquesta allau d'immigrants. L'any 1996 va ser modificada i endurida. Aquesta llei legalitza (i mai millor dit) l'expulsió d'immigrants per: no tindre permís de treball o no tindre visat de treball, tindre un treball de forma il·legal, no tindre mitjans de vida coneguts, per algun delictes menor (robatori, etc.) o delictes major.

D'altra banda, pel que fa al que hom considera ciutadanes i ciutadans espanyols no són expulsades per no tindre treball, ni per no tindre mitjans de vida coneguts.

Això ens demostra que no considerem totes les persones iguals: diferenciem entre ciutadans i ciutadanes i immigrants. Però a dintre del grup de persones immigrants tampoc són considerades totes iguals: depèn dels països d'origen (depèn de si són rics i pobres). Hi ha immigrants comunitaris, que tenen un real decret especial, i immigrants no comunitaris, i d'entre aquestes persones tenen preferència les latinoamericanes, filipines i sefardis, per a les quals no se'ls deixa treballar en qualsevol feina, sinó que ho fan en aquelles professions que estipula la llei, i en els llocs de treball que no ocupen les persones nacionals; per exemple, la mà d'obra barata, etc.

A dintre de les persones llatinoamericanes tenen més preferència les peruanes, xilenes i equatorianes per a fer qualsevol professió en qualsevol època de l'any; la resta de persones no poden accedir a aquest *privilegi*. I tot açò, en virtut d'uns tractats internacionals totalment arbitraris i que responen a interessos econòmics entre l'Estat espanyol i la resta d'Estats.

Tot i això, suposem que hom li concedeix a una persona immigrant un permís per treballar (no per fer qualsevol cosa) a l'Estat espanyol. El primer permís que l'Estat atorga és, segons la nova llei d'estrangeria, d'un any, i per a renovar-lo cal presentar un contracte de treball, pagar les quotes de la Seguretat Social i tornar a presentar un munt de paperassa. Suposant que siga aprovat aquest segon permís, l'estat l'atorga per a dos anys, i per renovar-lo cal fer el mateix una altra vegada, tot presentant un contracte de treball. Suposant que siga renovar, el tercer permís és per tres anys més, i després, si hom pretén renovar-lo i no s'ha cansat de presentar la feixuga paperassa, i ha pogut estar treballant tots aquests anys, ja pot optar al permís permanent. El primer permís només el pot obtenir una persona per a una única professió i per a una única zona restringida de l'Estat. El segon ja és per a dues professions i per a una província. I el tercer ja pot ser per a qualsevol professió i per a tot l'Estat. Són molt poques, però, les persones que arriben ací: a l'Estat espanyol l'índex d'atur està sobre el 20%, i per a una persona immigrant el treball és molt més difícil d'aconseguir.

Així les coses, el que tenim clar és que a Europa cada vegada cauen més fronteres, però s'endureixen molt més les fronteres amb la resta del món. A Ceuta i Melilla el que hi ha és un mur, molt més gros que el de

Berlín, envoltat de punxes que permet separar i aïllar el capitalisme occidental (i la raça ària ?) de la resta del món. De fet, els problemes que tenen els immigrants dels països pobres no són perquè des d'aquests països no se'ls deixe eixir, sinó que l'Estat espanyol no els deixa entrar, i els tracta com a criminals perillosos.

Es per això que recentment a Catalunya, i seguint el model de l'organització francesa *sans papiers* (persones immigrades sense papers), s'ha organitzat l'Assemblea Papers per a Tothom. És una plataforma d'entitats (col·lectius d'immigrants, antiracistes, de veïns, d'estudiants, sindicats, etc.) que denuncia la política migratòria a l'Estat espanyol, així com les condicions indignes dels centres d'internament d'estrangers (llocs on les persones estrangeres esperen a ser admeses o no a l'Estat espanyol, però que realment funcionen com a presons). L'any passat, aquesta assemblea va organitzar una campanya de desobediència civil a l'apartat 10 de l'article 98 del reglament RD 155/96, que desenvolupa la Llei Orgànica d'estrangeria (LOE) 7/85, que considera com a infracció: "*Promover, mediar o amparar la situació illegal de extranjeros en nuestro país o facilitar el incumplimiento de cualquiera de las obligaciones que a éstos se señalen en las disposiciones vigentes. Se consideran incluidos en este apartado los incumplimientos de los compromisos contraídos por quienes suscriban certificados de alojamiento o actas notariales de notificación en favor de extranjeros, cuando actúen con finalidad de facilitar la estancia ilegal de éstos*".

L'Assemblea ha organitzat diverses protestes contra aquesta llei d'immigració tan injusta i discriminatòria. Aquest article és xenòfob i pretén impedir la lliure convivència amb qui escollim.

Aquesta desobediència civil, però, ha sigut criticada tant per la dreta com per l'esquerra. Des de la dreta, per estar contra la llei vigent aprovada de forma democràtica, suposadament; i des de l'esquerra per considerar-la com una acció individual i que no pretén grans canvis socials.

En canvi, el que fa l'Assemblea és oposar-se a la precarització del mercat de treball i a la discriminació social, que parla de contingents irregulars o il·legals, d'estrangers permanents, nacionalitzats, segons generació d'immigrants i tercera generació. El que hom pretén, així, és sensibilitzar la societat per a lluitar col·lectivament contra una legislació injusta i una societat xenòfoba. El que cal és la insubmissió a la injustícia social que fonamenta algunes de les lleis actuals.